

Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) ikke vil være med til at forbyde hele den Transaktion, der har fundet Sted. Han indrømmede, at det vilde blive dyrt og kostbart for Staten, og at det var i høj Grad beklageligt, at Trafiken der, Seiladsen, Postførelsen over Vandet var gaaet ud af danste Hænder og kommen over i tyske, og han indrømmede ogsaa, at det i og for sig var rimeligt, om man havde henvendt sig til Rigsdagen. Jeg noterer disse Indrømmelser fra den ærede Ordfører for Mindretallet og noterer dem ogsaa med Anerkjendelse ligeoverfor ham; men jeg vil dog sige, at den Udskyldning, han søiede til, og hvorved han søgte at dække Regjeringen, og som gik ud paa, at det er ørkesløst for Ministeren at henvende sig til Rigsdagen om dette Spørgsmaal, den gjælder ikke. Den høitærede Minister har ikke Lov til at gjøre denne Betragtning gjældende; men naar han vil handle under Forhold som de, han der har handlet under, og dog ikke har bedre Chancer for at værne om Landets Finanser, end han har havt, saa har han ikke Lov til at sige: Jeg gjør mig ikke den Uleilighed at spørge Folkethinget eller Rigsdagen. Det har han ikke Lov til, naar det koster Staten saa mange Penge, som det gjør, og naar det bringer os i et saadant Afhængighedsforhold til Tyskland, som Tilfældet er. Han har ikke Lov til at ræsonnere, som han gjort, og sige, at det er ørkesløst at gaa til Rigsdagen. Det er ikke noget Forsvar, men det skulde det vel heller ikke være. Endelig sagde den høitærede Minister, at Grunden til, at hans Ministerium ikke var gaaet til Rigsdagen, var den, at det ikke behøvede det; det havde nemlig tilstrækkelig Bemyndigelse. Dertil vil jeg sige, at selv om det havde havt Bemyndigelsen, maatte det dog være gaaet til Rigsdagen; selv om det havde havt Lov til at overdrage Driften af denne nye Bane i Forpagtning til Lolland-Falsters Baners Bestyrelse, maatte det dog være forpligtet til at gaa til Rigsdagen. Der er to Grunde, hvorfor Regjeringen i nærværende Tilfælde er nødt til at henvende sig til Rigsdagen. Den ene Grund er den, at den har truffet Foranstaltninger, der ere økonomisk uheldige for Landet. For at undgaa det burde den være gaaet til Rigsdagen. Forinden den paadrog Statskassen en saa enorm Byrde, som denne er, et saa stort Tab, som der ved denne Transaktion er paadraget vore Finanser, var Regjeringen forpligtet til at gaa til Rigsdagen, thi den kan ikke — selv om den har al mulig Bemyndigelse til at overdrage Jernbaneforslaget Driften eller Forpagtningen af det nye Anlæg — gjøre det, naar det kan medføre saa

alvorlige finantsielle Tab og saa stor Skade for Statskassen, som i dette Tilfælde, uden at henvende sig til Rigsdagen. Det var det Eine. Men dernæst havde Regjeringen i Virkeligheden ingen Bemyndigelse, og det er Hovedsagen. Regjeringen mangler enhver Bemyndigelse til at gjøre det. Indenfor Spørgsmaalet om Bemyndigelsen ligger to Spørgsmaal: først Spørgsmaalet, om Regjeringen havde Bemyndigelse til at give det nye Anlæg i Forpagtning og ikke blot overdrage Driften deraf til det Lolland-Falsterske Selskab, og dernæst, om Regjeringen havde Bemyndigelse til at give Løste eller Tilfagn om Udvikelse af Statens Rentegaranti saavel til Driften som til Dækning af Forpagtningsafgiften. Men i begge disse Henseender har Regjeringen savnet og savner endnu enhver Bemyndigelse. Den høitærede Minister synes ikke at være klar over Forskjellen mellem Forpagtnings- og Driftsoverdragelse. Den høitærede Minister opfatter i Grunden disse to Ting som ganske identiske; det fremgik flere Gange af hans Udtalelser, og det fremgik ogsaa af hans Skrivelse. Thi paa det Spørgsmaal, der blev rettet til Ministeriet om, med hvilken Hjemmel der var overdraget eller lovet overdraget Forpagtningen til det lolland-falsterske Selskab, modtog man kun det Svar, at der var i den da vedtagne Lov af 23de Mai 1873 givet Regjeringen Bemyndigelse til at overdrage Driften, og senere kom den høitærede Minister igjen til flere Udtalelser, der indeholde den samme Forverling mellem Drifts- og Forpagtningsoverdragelse; men det er absolut forskjellige Ting, de falde ingenlunde sammen. Forskjellen er ganske indpelt den, at ved Forpagtning tilfalder Indtægten Forpagteren, og denne udreder en bestemt Betaling eller Afgift: ved Driftsoverdragelse tilfalder Indtægten Eier en, og denne betaler den, der driver hans Eiendom, et vist Beløb; det er altsaa ganske det omvendte Forhold. Jeg tror, at Enhver, der er kjendt med Forholdene, f. Ex. med Eiendomme paa Landet, vil indrømme, at der er en meget stor Forskel mellem at holde en Forvalter paa en Gaard og at overdrage den til en Forpagter; fordi jeg giver en Mand Ret til at bestyre en Eiendom ved en Anden, giver jeg ham ikke derigjennem Ret til at forpagte den bort. Jeg tror, at Enhver vil indrømme, at det er saa rent og klart, at jeg ikke kan begribe, hvorledes man kan sammenblende disse to ganske forskjellige juridiske Overenskomster. Til en saadan Forpagtningsoverdragelse havde Ministeriet ingensomhelst Ret. Det er ikke nævnt i de Lovforslag, hvor der er Tale om at over-